

4. lekcia v Máriinej škole:

Mária pod krížom

(Ján Krajčík, 9. február 2014)

Určite všetci poznáme staré príslovie: *V núdzi spoznáš priateľa.*

A možno máme dokonca skúsenosť s priateľstvom. Napríklad s tým, že kým máme nejaké výhodné postavenie, máme plno priateľov. A to ani nemusíme byť riaditeľmi firiem, či špičkovými lekármi alebo niečo podobné. Stačí byť dobrým automechanikom, elektrikárom či murárom a len sa to tak okolo nás hemží. Pravdaže len preto, že mnohí títo „priatelia“ dúfajú – keď to budú potrebovať – že niečo z nás budú mať mať, niečo z nás budú môcť vyťažiť.

Lenže – každému je jasné – to nie je pravé priateľstvo. Pretože stačí, ak ma zastihne neúspech či choroba a stanem sa pre takéhoto „priateľa“ zbytočný, nevyužiteľný. Stráca sa a viac ho niet. Ak sme sa už dostali do takejto nepríjemnej životnej situácie, určite sme zistili, že sa kopa priateľov „vyparila“ a zostalo len pár najvernejších. Ale práve to sú priatelia.

O skutočnom priateľstve hovorí iné príslovie: Skutočný priateľ nečaká, že budeš po ruke, keď ťa bude potrebovať, ale snaží sa, aby bol po ruke on, ak ho budeš potrebovať ty.

A teraz sa v duchu prenesme do Ježišovej situácie:

Kým chodí po krajine a vyučuje, kým kriesi mŕtvych, kŕmi hladných a uzdravuje chorých, sú okolo neho až neprehľadné

zástupy. Len pri zázrakoch rozmnoženia chlebov a rýb sa nasýtené zástupy rátajú na tisíce.

No keď prichádza hodina jeho utrpenia, poníženia a smrti, aj tí najbližší sa postupne strácajú. Judáš ho zapredá, Peter zradí, ostatní apoštoli sa rozpŕchnu, len aby ich niekto nespojil s odsúdeným Ježišom. Zostáva len niekoľko verných.

Evanjelista Matúš zaznamenáva: *Boli tam a zobďaleč sa pozerali mnohé ženy, ktoré sprevádzali Ježiša z Galiley a posluhovali mu. Medzi nimi bola Mária Magdaléna, Mária, Jakubova a Jozefova matka, a matka Zebedejových synov (Mt 27, 55-56).*

Takmer totožne, iba o trochu viac hovorí aj evanjelista Marek. K tým ženám, ktoré spomína Matúš, pridáva ešte: *i Salome, ktoré ho sprevádzali a posluhovali mu, keď bol v Galilei. Aj mnohé iné, čo s ním prišli do Jeruzalema (Mk 15, 40-41).*

Lukáš, ktorý zaznamenáva najviac detailov a udalostí, najmä spojených s Máriou, Ježišovou matkou, takmer mlčí. Veľmi skúpo vkladá len túto jednu vetu: *Všetci jeho známi stáli obďaleč i ženy, ktoré ho sprevádzali z Galiley, a dívali sa na to (Lk 23, 49).*

Len Ján, ktorý ako jediný z apoštolov neopustil svojho Majstra ani počas procesu odsúdenia, ani na krížovej ceste, ba ani na Golgote, píše o Márii, o ženách a o sebe tieto slová: *Pri Ježišovom kríži stála jeho Matka, sestra jeho matky, Mária Kleopasova, a Mária Magdaléna (Jn 19, 25).*

A hoci ostatní evanjelisti nepíšu o Máriinej prítomnosti, je nám aj tak jasné, že bola pri Ježišovi v jeho najťažšej chvíli.

Je zaujímavé, že ju nevidíme pri ňom vtedy, keď učí a robí veľké zázraky. Nepotrebovala sa ukazovať: *Pozrite, som jeho mama. To ja som ho vychovala, to ja...* Nie. Z úzadia sprevádza Syna modlitbou. Je doma, aby mohol u nej kedykoľvek aj s učeníkmi nájsť chvíle pokoja a oddychu.

Ale keď ide do tuhého, keď ho obvinia a odsúdia na smrť, vtedy je v jeho tesnej blízkosti. Ba – ako hovoria niektorí teológovia – Mária stojí pri Ježišovi už vo Večeradle. Skôr, ako zasadol s učeníkmi k stolu. Už vtedy začína piť spolu s Ním z kalicha horkosti. Z kalicha, ktorý má meno zrada, zapretie, zúrivosť, rúhanie a opustenosť.

Na krížovej ceste sa Mária dostáva k Ježišovi až kdesi pod vrcholom Golgoty. Vtedy ho povzbudzuje modlitbou, svojou prítomnosťou a slovami plnými lásky a súcitu... A na vrchu, na ktorom sa stretla všetka láska a všetka nenávisť, Mária stojí pod krížom. Tak, aby si mohli pozerat' s Ježišom do očí. A vtedy sa odohralo to, čo zachytáva Ján: *Keď Ježiš uzrel matku a pri nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: „Žena, hľa, tvoj syn!“ Potom povedal učeníkovi: „Hľa, tvoja matka!“ A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe (Jn 19, 26-27).*

Vzal si ju k sebe. Mária sa skrze Jána stala aj našou Matkou a my – jej deťmi. Je to veľký dar, ale aj veľká možnosť nasledovať, napodobňovať Máriu vo vernosti, vo vytrvalosti, v tom, čo nazývame inými slovami pravým priateľstvom, alebo tým, čo v kresťanskom slovníku nazývame kresťanskou láskou: ***Skutočný priateľ nečaká, že budeš po ruke, keď ťa bude potrebovať, ale snaží sa, aby bol po ruke on, ak ho budeš potrebovať ty.***

Vedieť stať pri tom, kto ma potrebuje. A stať pri ňom verne, aj keby ho ostatní opustili. Stať pri ňom nie preto, že mám z neho nejaký

osoh, ale preto, že ma on potrebuje.

Možno nám teraz príde na myseľ otázka: Kto takto stojí pri mne v mojich ťažkostiach a bolestiach? Kto je mojim skutočným priateľom? Kto ma má opravdivo rád?

No ešte dôležitejšia je otázka: Kto **mňa** dnes potrebuje? Komu **mám** byť dnes, v jeho bolestiach, v jeho utrpení, v jeho opustenosti skutočným **priateľom práve ja**? Komu mám dnes prejaviť svoju vernú priateľskú lásku? Koho potešiť, povzbudiť, pri kom stáť?

Mária nám ukazuje: pri Ježišovi. Pri Ježišovi, ktorý ku mne dnes príde v mojom bratovi, či sestre, v mojom manželskom partnerovi, v mojom dieťati, v mojom otcovi či mame... v mojom blížnom...

Mária, Matka naša, sami to nedokážeme...

Preto prosíme: *Pod Tvoju ochranu sa utiekame...*